

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 69008-09-25 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזורית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט אלעד פרסקי

מערערת שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ

נגד

משיבה מועצה אזורית - מטה בנימין

המערערת – באמצעות ב"כ עוה"ד עדי מוסקוביץ' ועוה"ד אוהד כרמי

המשיבה – באמצעות ב"כ עוה"ד עפר שפיר ועוה"ד זאב מוק

פסק דין

רקע

1. זהו ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים בשבתו בעניינים אזרחיים (כבוד סגן הנשיא אמיר דאהן) בת"א 13500-10-24 מיום 14.8.2025 (להלן: פסק הדין). בפסק הדין התקבלה בקשת הנתבעת דשם (להלן: המועצה) לדחיית התביעה על הסף בהעדר סמכות עניינית.
2. התובעת בבית המשפט קמא, המערערת דכאן (להלן: שוגון), היא חברה המייצרת "תיקים לסוגיהם" (כהגדרתה). הסעד שהתבקש בתביעתה היה סעד כספי על סך 289,679 ₪. סכום זה הוא ההפרש שבין סך הארנונה ששילמה למועצה בשנים 2017-2023 לבין הסכום אותו הייתה צריכה לשלם לשיטתה בגין אותן שנים.
3. הנכס בגינו שולמה הארנונה הוא מחסן (להלן: הנכס). בעבר חוייבה שוגון בגין הנכס לפי סיווג של תעשייה. ביום 4.9.2012 קבעה המועצה "תיקון שומה לשנת 2012" במסגרתו שונה סיווג הנכס מייעוד תעשייתי לייעוד מסחרי.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-09-69008 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזרית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

4. בהמשך, במסגרת צו הארנונה לשנת 2014 (להלן: צו 2014), שינתה המועצה את נוסח הצו בו עשתה שימוש בשנים קודמות. צו הארנונה האחרון בו נעשה שימוש בנוסח הקודם היה צו הארנונה לשנת 2013 (להלן: צו 2013). התיקון נגע לסיווגם של מחסנים מסוגים שונים.
5. מספר נישומים של המועצה (שוגון לא הייתה אחת מהם) נקטו בהליכים משפטיים כנגד חוקיות צו 2014. טענתם הייתה כי הצו הותקן בחוסר סמכות. בסופו של יום, בשנת 2023 ולאחר מספר גלגולים, נקבע כי הדין עמם. צו 2014 בוטל ונקבע כי יש לנהוג לפי הנוסח המופיע בצו 2013.
6. תביעתה של שוגון בבית המשפט קמא הייתה להשבת סכומים שנגבו ביתר מכוח צו 2014 – אשר בדיעבד בוטל. בפסק הדין נקבע כי בנסיבות, הדרך בה צריכה הייתה שוגון לילך היא המסלול המנהלי (השגה – ערר – ערעור, כתיאור בית המשפט קמא). משכך, תביעתה האזרחית סולקה על הסף בהיעדר סמכות עניינית. עוד צויין כי נראה שלא במקרה נקטה שוגון בהליך אזרחי שכן המועדים הרלוונטיים לנקיטה בהליכים המנהליים הרלוונטיים חלפו.
7. כפי שיפורט להלן, לשוגון זכות עקרונית להגשת תביעת השבה בגין עשיית עושר של המועצה בכך שזו גבתה סכומי ארנונה בחוסר סמכות. ממילא לבית המשפט קמא קיימת סמכות עניינית לבירור תביעת שוגון.

דיון והכרעה

רקע נורמטיבי

צו 2013

8. סעיף 200 בצו 2013 מגדיר את הקטגוריה אליה משתייכים סעיפי החיוב הבאים אחריו (סעיפים 201-218). קטגוריה זו מוגדרת כ"משרדים שירותים ומסחר". סעיף 201 הנכלל באותו פרק מוגדר כ"משרדים, חנויות, בתי אוכל ומזנונים תחנות דלק – מבנה ולמעט מבנה המשמש מחצבה".

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-09-69008 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזורית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

9. סעיף 300 בצו 2013 הוא ראש הפרק הבא (סעיפי חיוב 305-301). קטגוריה זו מוגדרת כ"תעשייה".

10. סעיף 301 הנכלל בפרק זה מוגדר כך: "מפעלים, בתי מלאכה מחסנים ומוסכים ולמעט מבנה המשמש מחצבה".

13 2014

11. בצו 2014 לא השתנו הגדרות הקטגוריות כך שסעיף 200 נותר מוגדר כ"משרדים שירותים ומסחר" וסעיף 300 כ"תעשייה". השינוי שנערך פיצל את ההתייחסות למחסנים כך שסוג אחד של מחסנים סווג כחלק מן הקטגוריה של "משרדים שירותים ומסחר" (200) וסוג אחר סווג תחת קטגוריית התעשייה (300).

12. נוסחו החדש של סעיף 201 הוא: "משרדים, חנויות, בתי אוכל ומזנונים תחנות דלק-מבנה, מחסנים ומרכזים לוגיסטיים, ולמעט מבנה המשמש למחצבה". סעיף 301 בנוסחו החדש מוגדר כך: "מפעלים לרבות מחסנים של מפעלים ולמעט מבנה המשמש מחצבה".

ביטול צו 2014

13. שיעורו של התעריף לפי סעיף 201 גבוה מזה שלפי סעיף 301 בכ-70% וממילא ברורה המוטיבציה להיכלל בסעיף 301 חלף סעיף 201. מכאן עתירתם האמורה של מספר עסקים כנגד המועצה. עיקר טענתם הייתה כי בהיעדר אישוריהם של מנכ"ל משרד האוצר ומנכ"ל משרד הפנים נערכו השינויים בצו הארנונה בחוסר סמכות.

14. אותם נישומים (אשר שוגון אינה ביניהם) עתרו לבית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים בשבתו בעניינים מנהליים (עת"מ 18/15 איה אחזקות בע"מ ואח' נ' המועצה המקומית בנימין). בית המשפט (כבוד סגן הנשיא אמיר דאהן) קיבל את טענת העותרים וקבע כי השינויים באותם סעיפים מהווים 'העלאה חריגה' בשיעור הארנונה הדורשת את אישורם של מנכ"לי משרדי הפנים והאוצר. היות שאישורים כאלה לא ניתנו נקבע כי צו 2014 הותקן בחוסר סמכות והוא בטל. עוד נקבע כי עד שיותקן הצו כדין יחול על הנכסים תעריף מסוג 'נכס אחר' (לדרך חישובו ראו ההסבר בסעי' 3 לפסק דינו המשלים מיום 19.9.2022 של בית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים).

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-09-69008 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזורית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

15. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי (ע"א 17-10-53709) נדחה. המועצה עתרה לבית המשפט העליון (בג"צ 7936/18). בית המשפט העליון קבע כי בדין בוטל צו 2014 אולם קבע כי יש לסווג את נכסי המשיבים דשם בהתאם לסעיף המצוי בצו 2013 (כך שהסיווג כ'נכס אחר' בוטל). לשם כך הושב הדיון לבית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים.

16. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע (עת"מ 18/15) כי סעיף החיוב הרלוונטי הוא סעיף 301 וזאת כל עוד לא יתוקן צו 2013 כדין. על כך הוגש ערעור נוסף לבית המשפט המחוזי (ע"א 12-11-44876). הערעור נדחה בהסכמה תוך שנקבע כי לצורך יישום הדין יש לבחון את השימוש העדכני של כל אחת מהעותרות דשם בנכס הרלוונטי.

17. לענייננו רלוונטית השורה התחתונה לפיה צו 2014 בוטל כך שבדיעבד נקבע שצו הארנונה שהיה בתוקף בשנים הרלוונטיות הוא צו 2013 (הצו לא תוקן עוד ביחס לשנות המס הרלוונטיות).

חיוב הארנונה של שוגון

18. כאמור, החל מיום 4.9.2012, עוד לפני כניסתו לתוקף של צו 2014, שינתה המועצה את התייחסותה לנכס וחלף קביעת שומתו לפי סעיף 301 קבעה את שומתו לפי סעיף 201. שוגון לא השלימה עם שינוי הסיווג והגישה ערר לוועדת הערר לעניין ארנונה כללית שליד המועצה האזורית מטה בנימין (ערר 3/13).

19. ועדת הערר דחתה את הערר. במישור העובדתי איפיינה הוועדה את המחסן כמרכז לוגיסטי (מרלו"ג). מכאן פנתה הוועדה לניתוח משמעות אפיון זה לעניין החיוב בארנונה מכוח צו הארנונה שעמד בתוקף (צו 2013). בהקשר לכך נקבע שם כי "אין למעשה סווג כלשהו בצו הארנונה המתאים לנכס מסויים זה; נכס זה – בריה בפני עצמה היא, ולפיכך – שומה עלינו לבחון את ההגדרות הפוטנציאליות השונות המופיעות בצו הארנונה על מנת להגיע למסקנה מהו הסווג הקרוב ביותר לסוג נכס זה."

20. בסופו של יום הגיעה הוועדה למסקנה כי הנכס אינו מתאים לסיווג תעשייתי (סעיף 301) וכי יש לסווגו תחת סעיף 201 ("משרדים, חנויות, בתי אוכל" וכו'). לעמדת הוועדה (שם בסעי' 24) סעיף זה הוא "סעיף סל" ועל כן יש להחיל סיווג זה על הנכס. שוגון לא ערערה על החלטת ועדת הערר והחלטה זו הפכה חלוטה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-09-69008 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזרית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

21. מכאן טענת המועצה כי גם לפי צו 2013 יש לסווג את הנכס לפי סעיף 201 וממילא אין רבותא בהתקנתו (ולאחר מכן ביטולו) של צו 2014. המועצה ממשיכה וטוענת כי קיים אף מעשה בית דין נוכח קביעת הוועדה בערר 3/13 ולפיו סעיף החיוב הרלוונטי הוא 201. טענה נוספת נוגעת לדרך הדיונית בה בחרה שוגון – הגשת תביעת השבה חלף צעידה במסלול המנהלי (המועדים הרלוונטיים למסלול זה חלפו).

דיון והכרעה

משמעות ערר 3/13

22. כידוע, הכרעה במחלוקת הנוגעת לחיוב בשנת מס מסויימת אינה יוצרת מעשה בית דין. לא רק שהכרעה בחיוב הנוגע לשנת מס אינה יוצרת השתק עילה, נוכח כך שכל שנת מס יוצרת עילה נפרדת, אלא שההכרעה אינה יוצרת אף השתק פלוגתא ביחס לשנות מס אחרות. ממילא, הכרעה הנוגעת לשנת מס אחת אינה כובלת את האפשרות להכריע אחרת באותן מחלוקות בשנות מס אחרות.

23. הלכה זו היא הלכה מושרשת (ראו: ע"א 149/68 הולילנד קורפוריישן נ' מנהל מס רכוש וקרן פיצויים, פ"ד כב(2) 732, 735 (1968)). הרציונל של עקרון זה, החריג לתורת מעשה בית דין, הוא כי בדיני מס קיימת מחזוריות אינהרנטית. משכך, טעות בשנת מס אחת עשויה להשתרש לשנות מס רבות. מעבר לכך, החלת השתק פלוגתא תכבול את הצדדים ותמנע את השפעתן של התפתחויות עובדתיות ומשפטיות על התוצאה, באופן שיפגע בגביית מס אמת ושמירה על שוויון בין נישומים. ראו: ע"א 490/13 פלומין נ' פקיד השומה חיפה, פסקה 66 (24.12.2014). ראו עוד: ע"א 4525/13 אחים דויטש תעשיות טקסטיל בע"מ נ' פקיד השומה למפעלים גדולים, פסי' 21, (17.8.2016):

"הלכה היא שכל שנת מס עומדת בפני עצמה ופקיד השומה אינו כבול בהחלטותיו (וכל שכן במצגיו העקיפים) בשנים קודמות. כל שנת מס מקימה עילת חיוב חדשה ומחייבת שומה חדשה לאותה שנה. בהתאם, החלטה - מינהלית או אף שיפוטית - בנוגע לשנת מס אחת אינה מקימה השתק בנוגע לשנות מס הבאות"

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-09-69008 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזרחית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

24. משכך, העובדה שעררה של שוגון נדחה בשנת 2013 אינה משליכה על מצבה בשנות המס האחרות. זאת, הן באשר למסקנתה העובדתית של ועדת הערר (אף אם המצב לא השתנה במהלך השנים, קל וחומר אם המצב העובדתי השתנה), והן באשר למסקנותיה המשפטיות.

25. עם זאת, את הטענות שהועלו בפני אותה ועדת הערר ניתן יהיה להעלות כנגד שוגון גם במסגרת תביעת השבה. ככל שבית המשפט יסבור כיגם לפי צו 2013 סיווג הנכס בכל אחת משנות המס הרלוונטיות צריך להיות לפי סעיף 201 הרי שתישמט הקרקע מתחת לתביעה. במקרה כזה יתחוויר כי אף שצו 2014 הותקן בלא סמכות הדבר לא גרם לחסרון כיס אצל שוגון שכן ממילא תעריף הארנונה הנכון לנכס היה לפי סעיף 201.

תביעת השבה

26. גביה של רשות בחוסר סמכות יוצרת עילת תביעה של עשיית עושר ולא במשפט. ראו: דני"א 7398/09 עיריית ירושלים נ' שירותי בריאות כללית, פסי' 34-31 (14.4.2015) וכדלקמן:

"על מנת שתקום עילת השבה מכוח דיני עשיית עושר, נדרשים להתקיים שלושה יסודות: זכייה בטובת הנאה (התעשרות), שלא כדין, על חשבון המזכה ... אעיר כבר עתה, כי דומני שאין קושי לקבוע כי יסודות אלה מתקיימים מקום בו רשות שלטונית גבתה תשלום בלא סמכות חוקית לעשות כן. ...

32. השיקול הבסיסי ביותר התומך בהכרה בעילת השבה בגין גבייה בחוסר סמכות הוא העובדה שמדובר בכספים שהתקבלו על ידי הרשות בלא כל זכות שבדין לכך. מדובר בעיקרון פשוט של הגינות וצדק [ ] הזכות, או ליתר דיוק העדר הזכות, בה עסקינן יונקת מן המשפט הציבורי. כלל ידוע הוא כי לכל מעשה מינהלי דרושה הסמכה בחוק, ומעשה שלא נעשה בתחום סמכותה של הרשות המינהלית הוא בלתי-חוקי [ ] עיקרון זה הוא מאבני היסוד של המשפט המינהלי. גבייתם של אגרה או מס על ידי רשות מינהלית בלא סמכות, היא מקרה ספציפי ובולט של הפרת עיקרון החוקיות, ומדובר במעשה שלא כדין [ ] גביית תשלומי חובה על ידי רשות מינהלית בלא מקור סמכות חוקי פוגעת פגיעה קשה בשלטון החוק ובזכויותיו של האזרח [ ] במישור המינהלי, הפגם של חוסר סמכות נחשב כחמור ביותר ותוצאתו תהא, במקרים מסוימים, בטלותו של מעשה המינהל [ ]

...

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-09-69008 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזורית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

בנוסף, לטעמי, בנסיבות הנדונות, אין מניעה להותיר את 'שער הכניסה' לתחום עשיית העושר, המצוי בסעיף 1 לחוק ובמסגרתו נקבעות עילות ההשבה, פתוח לרווחה באופן יחסי. זאת, נוכח העובדה שמסנת משמעותית נוספת מצויה בסעיף 2 לחוק, שעניינו הפטורים מחובת השבה ושבהם נעסוק בהמשך. במילים אחרות, ראוי לקבוע כי גביית תשלום על ידי רשות בלא סמכות לכך מקימה, כעניין עקרוני, חובת השבה. השאלה האם אכן בסופו של עניין תידרש הרשות להשיב את הכספים שגבתה, תוכרע לאחר דיון בהגנות העומדות לרשותה. באותו שלב, ולא בשלב הראשון שעניינו עצם קיומה של עילת השבה, ניתן יהיה להתחשב גם בחומרת התנהלותה של הרשות, במהות הפגם הנדון ובהשלכות של השבה. מודע אני לכך שמשמעות קביעתי היא כי חשיפתן של הרשויות לתביעות השבה לא תצמצם מראש. אולם, איני רואה הצדקה לקבוע כלל שיחסן אותן מלכתחילה מפני תביעות מסוג זה, וזאת, בהתחשב בכך שעסקינן בגבייה בחוסר סמכות ובפערי הכוחות בין לבין הפרט."

27. זכות ההשבה נעוצה בחוסר הסמכות בו הותקן צו 2014. היות שנגבתה ארנונה בחוסר סמכות (מכוח צו 2014) יש לבחון האם כתוצאה מגבייתה אכן עשתה המועצה עושר על חשבון שוגון. אמנם, כפי שנתח לעיל, לצורך בחינה זו נדרש יהיה לבחון האם סיווג הנכס מכוח צו 2014 קיפח את שוגון ביחס לסיווג הנכס מכוח צו 2013.

28. היות שמקור העילה הוא עשיית עושר הרי שזכות ההשבה אינה תלויה בשאלה האם הנישום ששילם מס ביתר הגיש ערר מדי שנה. אדרבא, בכל הנוגע למסלול המנהלי הרי שצעד כזה היה עקר. ועדת הערר אינה מוסמכת לבטל צו ארנונה. סמכויותיה מוגבלות למספר נושאים הנוגעים לשומת הארנונה כמו סיווג הנכס או טענת 'אינני מחזיק'. סמכויותיה של ועדת הערר מוגדרות בסעיף 69ב לתקנון המועצות האזוריות (יהודה ושומרון), התשל"ט-1979 בו נקבע כך (ההדגשה הוספה):

"(א) מי שחויב בתשלום ארנונה כללית רשאי לא יאוחר מהיום התשעים שלאחר יום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:

(1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;

(2) נפלה טעות בציון סוג הנכס, גדלו או השימוש בו;

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-09-69008 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזורית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

(3) הוא אינו מחזיק כמשמעותו בתקנון;

(4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 67(ד) – שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס.

(ב) אין באמור בתקנון כדי להסמיך את מנהל הארנונה או את ועדת הערר לדון או להחליט בטענה שמעשה המועצה בהטלת הארנונה או בקביעת סכומיה היה נגוע באי חוקיות שלא כאמור בפסקאות (1) עד (3) של סעיף קטן (א).

29. הוועדה אינה מוסמכת לדון בחוקיות צו הארנונה כפי שעולה מסעיף 69(ב) האמור. הוראות אלה חופפות להוראות סעיף 3 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו-1976. ליישום עקרונות אלו ראו למשל: ע"מ 5640/04 מקורות חברת מים בע"מ נ' מועצה אזורית לכיש (5.9.2005). בהתאם לכך טענה המועצה עצמה במסגרת תגובתה לערר שהגישה שוגון על שומת 2025 כי אין בסמכות וועדת הערר לדון בחוקיות צו הארנונה (הוגש לתיק בית המשפט ביום 10.2.2026).

30. אמנם, ככל שצו 2014 לא היה מבוטל הייתה משמעות לכך ששוגון לא נקטה בהליכי המסלול המנהלי – אובדן הזכות לערר על שומות השנים הרלוונטיות. בדיעבד, לאחר שהתחוור כי נגבתה ארנונה שלא כדין, קמה לשוגון עילת השבה (בכפוף לקיום חסרון כס).

31. באשר לאי נטילת חלק בעתירה שהוגשה כנגד חוסר הסמכות בה הותקן צו 2014, אין לכך רלוונטיות בפריזמה של דיני עשיית עושר ולא במשפט. השאלה הרלוונטית היא האם המועצה זכתה בטובה הנאה שלא כדין על חשבון שוגון.

32. להשלמת התמונה, זכות ההשבה אינה מוחלטת. כפי שהובא לעיל מדנ"א 7398/09, סעיף 2 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, התשמ"א-1981 מהווה מעין 'מסננת' המאפשרת לבית המשפט להכריע בין הצדדים לפי שיקולים של 'צדק יחסי'. שיקול רלוונטי לכך הוא 'הגנת התקציב' – טענת הרשות כי השבת כספים שנגבו ביתר תביא לפגיעה קשה בתקציבה. לעניין זה נקבע (שם בפסקה 48) כי: **"השימוש בהגנת הפגיעה בתקציב ייעשה בזהירות. הטענה שתקבל רק אם הוכיחה הרשות 'בעובדות ובמיספרים' כי השבה מלאה תפגע בה כך שיקשה עליה באורח מהותי לבצע כהלכה את תפקידיה"**.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 69008-09-25 שוגון, תיקים ומוצרי עור בע"מ נ' מועצה אזרית - מטה בנימין

תיק חיצוני:

33. בשולי הדברים, יש לדחות את טענת המועצה לפיה בשנים הרלוונטיות נגבתה ארנונה מכוח צו 2013 ולא מכוח צו 2014 (כפי שלכאורה משתמע, בין היתר, מסעי' 5)15) לתשובתה לערעור). טענה זו מעוררת קושי מובנה. לא יתכן שהמועצה התקינה את צו 2014 והמשיכה לגבות משוגון ארנונה מכוח צו 2013. אמנם בדיעבד בוטל צו 2014, אך עד לביטולו גבתה המועצה מכוחו ארנונה מתושביה. כאמור, תיתכן טענה אחרת ולפיה בפועל מצבה של שוגון לא היה משתנה אף אם המועצה לא הייתה מתקינה את צו 2014. טענה זו תבורר במסגרת תביעת ההשבה.

סיכום

34. לא ניתן לקבוע באופן אפריורי כי לשוגון אין עילת תביעה של השבה כנגד המועצה. משעה שנקבע כי צו 2014 הותקן בחוסר סמכות וכי בדיעבד התחוויר שהצו התקף בתקופה הרלוונטית הוא צו 2013 הרי שקיימת אפשרות שהמועצה גבתה ארנונה שלא כדין ביתר.

35. אמנם, על שוגון לחלוף על פני מספר משוכות, כמו הוכחת הרעת מצבה בשל הגבייה מכוח צו 2014 – שכן לטענת המועצה סיווג הנכס הוא לפי סעיף 201 גם לפי צו 2013. מכל מקום, החשוב לענייננו הוא כי לבית המשפט קמא קיימת סמכות עניינית לביורור תביעת ההשבה.

36. משכך, יש לדון בתביעת שוגון להשבה בבית המשפט קמא. המועצה תישא בהוצאות שוגון ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 8,500 ₪. הסכום נקבע בהתאם לנימוקי פסק הדין והיקף ההליך.

ניתן היום, כ"ה שבט תשפ"ו, 12 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.

אלעד פרסקי, שופט